

54. fejezet - Tárgyalás

A

tárgyalás reggelén Harry korán kelt, és bár sietve készülődött, mégsem tudta megelőzni a bájjalmestert. A férfi talán nem is aludt, ugyanis már pirkadatkor indulásra készen várta Harryt az előtérben. Viselkedésén jól látszott, hogy nem tart igényt sem részvétre, sem más jellegű személyes megnyilvánulásra.

Piton arca kiismerhetetlen maszkként rejtette el valódi érzelmeit. Éppen elég volt elviselnie, hogy *A Varázsvilág Kis Hőseitől* függ a szabadsága és a becsülete. Úgy érezte, mindent megtett, hogy felvértezze magát a várható támadásokra, és képes lesz elviselni tetteinek következményeit.

Aberforth is velük tartott, hiszen ő volt az egyik legfontosabb tanú, aki több ponton is alátámaszthatta a bájjalmester vallomását.

A Mágiaügyi Minisztériumban, a Varázsbűn-Üldözési Főosztály folyosóján már várták őket a többiek. Ott volt McGalagony professzor, Mordon, Tonks és Shackbolt. Mindannyian tanúskodni jöttek, hogy bizonyítsák Piton hűségét Albus Dumbledore-hoz, a Roxforthoz, és a halálfalók ellen harcoló Főnix Rendjéhez. Még Ginny is ott volt édesapjával, hogy ha Bellatrix Lestrange halálával kapcsolatban kérdések merülnek fel, kéznél legyen.

A bájjalmester került a többiek tekintetét. Félrevonult egy sötét sarokba, és éjfekete köpenybe burkolózva hátat fordított nekik, éreztetve, hogy egyáltalán nincs szüksége rájuk. Nem csoda, ha egyikük sem próbált meg szólni hozzá. Helyette inkább Harryt árasztották el biztató szavaikkal, remélve, hogy azok így is eljutnak a gondolataiba merült férfi fülébe.

A fiú mindenkit örömmel üdvözölt, majd magához ölelte Ginnyt néhány pillanatra. Beszívta hajának bódító virágillatát, és érezte, hogy ölelésében végre felenged benne valamennyire a várakozástól felgyülemlett feszültség. A tanúknak a folyosón kellett várakozniuk, amíg szólítják őket, így aztán mikor eljött a pillanat, Harry egyedül követte Pitont a tárgyalóterembe.

A helyiség nyomasztó légköre mit sem változott, mióta a fiú legutóbb itt járt. A Wizengamot főmágusai között sok ismeretlen arcot látott, akik Dolores Umbridge, és néhány halálfalóként foglyul ejtett, mindeddig köztiszteletben álló tisztviselő helyét töltötték be. Rideg, gyűlölettel teli pillantások méregették Pitont, miközben Harryt kíváncsi tekintetek pásztázták tetőtől talpig, mintha azt kutatták volna, vajon milyen sötét mágiával vette rá a hírhedt halálfaló, hogy képviselje a védelmét.

Mint minden alkalommal, ezúttal is Rufus Scrimgeour elnökölt, és jelen volt Percy Weasley is, aki a jegyző teendőit látta el, mint a Miniszteri Titkárság munkatársa. A többi halálfaló tárgyalásával ellentétben, amelyeken jelen lehettek a sajtó képviselői is, ezúttal a miniszter utasítására zártkörű tárgyalást rendeltek el. Harry meg sem lepődött ezen. Scrimgeour bizonyára nem szívesen teregette volna ki a közvélemény előtt, hogy egy civil szervezet - a Dumbledore vezetése alatt álló Főnix Rendje -, sokkal hatékonyabban működött a társadalom védelmében, mint a minisztérium hírneves aurorjai. Harryt elégtétellel töltötte el, hogy ezúttal Rita Vitrol és purlizerpennája kívül rekedt a vaskos, fekete ajtón, amelyen semmilyen varázslattal nem lehet információkat átjuttatni.

Amikor Piton helyet foglalt a vádlottak masszív, láncokkal ellátott karosszékében, azok megalázó módon azonnal bilincsbe verték tagjait. Az arcán továbbra sem tükröződött semmilyen érzelem. Éjfekete szemei egy pillanatra vészjóslóan felvillantak, majd kihunytt bennük a lázadás szikrája. A külső szemlélőnek úgy tűnhetett, mintha a továbbiakban passzívan várná a fejleményeket. Harry toroka elszorult a gondolatra, hogy sok évvel ezelőtt a férfi már ült ebben a székben. Akkor azonban még mellette állt Dumbledore professzor, akinek néhány szava elég volt hozzá, hogy felmentsék minden vádpont alól. Akárcsak őt, amikor illegális varázshasználattal vádolták, mert önvédelemből megidézett egy patrónust a Dudley-ra és rá támadó dementorok elűzéséhez.

A miniszter lassan, méltóságteljesen felemelkedett, hogy ismertesse a vádakát.

- Perselus Tobias Piton, a Roxfort Varázsló- és Boszorkányképző Szakiskola volt bájjaltan professzora, vádoljuk önt: Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore-nak, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola igazgatójának, a Merlin-díjas, okleveles főmágusnak, a Varázslók Nemzetközi Szövetsége elnökhelyettesének, a Wizengamot főmágusának meggyilkolásával. Másodrendű vádpontként kihallgatjuk önt Bellatrix Lestrange, valamint Tom Denem halálában való közreműködésének ügyében. Ezekon felül felelnie kell kérdéseinkre a többi halálfaló tárgyalásán felmerült büntettekben vállalt szerepével kapcsolatban is. - A férfi monoton hangon folytatta a rutinszerű adatrögzítés céljából. - Kihallgatók: Rufus Scrimgeour mágiaügyi miniszter, Manna Stump, a Varázsbűn-Üldözési Főosztály vezetője és Arnold Peesegood, a Miniszteri Hivatal államtitkára. Jegyzőkönyvvezető: Percy Ignatius Weasley. Ezen kívül jelen van a vádlott védelmének képviselőjében Harry James Potter, aki kezességet vállalt érte a tárgyalásig eltelt idő alatt.

Percy egy jókora tekerces pergamen fölé hajolva, elmélyülten jegyzetelte az elhangzottakat. Harry alaposan megnézte magának az újonnan kinevezett államtitkárt. Az ültében is magas, kissé görnyedt hátú, középkorú varázsló nevének említésére büszkén kihúzta magát, és felszegte lószzerű arcát kettéosztó, hosszú, vékony orrát. Mr. Weasley már mesélt Harrynek a férfiről, aki nemrég még az Amneziátor Parancsnokság vezetőjeként dolgozott. Nagyon remélte, hogy a miniszter választása nem azt jelenti, hogy ezentúl emléktörléssel kívánják biztosítani a minisztérium népszerűségét a varázslótársadalom körében.

Harry úgy érezte, itt az ideje, hogy feltegye kérdéseit, ezért feltartott kézzel jelezte, hogy szót kér. A Wizengamot tagjai meglepetten bámultak rá, ám a miniszter kelleetlenül ugyan, de intett, hogy beszélhet.

- Üdvözlöm a jelenlévőket! - köszöntötte a bíróság tagjait Harry. Kissé zavarban volt, de összeszedte magát, mély lélegzetet vett, és folytatta. - Szeretném tisztázni, miért nem biztosították Mr. Pitonnak a szokásos eljárás szerinti lehetőséget, hogy vallomását előre lejegyezhesse a biztonsági bűbajokkal ellátott pergamenekre. Ha benyújthatta volna azt a tárgyalás előtt, nem kellene részletesen újra végigvennünk az eseményeket, melyek mindannyiunk számára meglehetősen nyomasztóak és fájdalmasak.

Harry tisztában volt vele, hogy első hallásra sokkal nagyobb hatást fog tenni Piton vallomása, de végig kellett játszania a Dumbledore professzor segítségével eltervezett forgatókönyvet.

- Mr. Potter, kérem, vegye figyelembe, hogy a vádlott egy körözött halálalfaló. Sőt mi több, nyilvánvalóvá vált a többi halálalfaló vallomása alapján, hogy Tudjukki belső körének egyik tagja volt. Nem kockáztathatjuk, hogy sötét mágia használatával, vagy bármilyen más módon hamis vallomást tárjon elénk. Mivel az ön kifejezett kérése az volt, hogy Mr. Pitont mentsük fel az ellene felhozott vádak alól, és engedjük vissza a varázslótársadalomba, a szokásos eljárás helyett, két biztonságosabb megoldás kombinációját kell alkalmaznunk: engedélyeztük a Veritaserum használatát, akárcsak a többi halálalfaló tárgyalásán, és ha szükségesnek látjuk, a legilimenciát is.

A válasz nem érte váratlanul egyiküket sem. Harry az utóbbi napokban többször is szóba hozta ezt a lehetőséget Pitonnak, de a férfi nem volt hajlandó beszélni a témáról. Mindössze azt érte el, hogy a varázsló még inkább került a társaságát.

- Vállalom.

Piton mélyen zengő hangja néma csendet hagyott maga után a teremben.

- Köszönöm - morogta maga elé a miniszter, elégedetlenül, mivel senki nem kérte a vádlott beleegyezését. Most mégis olyan hatást keltett, mintha ő irányítaná az eseményeket.

Manna Stump elővett egy apró kristályfiolát, maga elé varázsolta egy pohár vizet, belecseppentett néhány csepp Veritaserumot, majd intett Percynek. A fiatalember odasietett hozzá, átvette, és Pitonhoz ment vele. A férfi kiismerhetetlen arccal, habozás nélkül felhajtotta az áttetsző folyadékot.

A miniszter elégedetten bólintott, megvárta, amíg a jegyző újra kezébe veszi a pennát, azután folytatta.

- Kezdjük tehát a legfontosabb vádponttal. Tárja elénk az igazságot! Milyen szerepe volt a halálalfalók tevékenységében, és Albus Dumbledore halálában?

A hirtelen beállt fagyos csendben mindenki lélegzetvisszafojtva várt. Az arcokon feszültség tükröződött, ahogy minden szem Piton érzelemmentes, halottsápadt vonásaira tapadtak.

A bájitalmester lassú, mély lélegzetet vett, majd vontatott hangon beszélni kezdett.

Azzal kezdte a történetet, amikor rövid idővel a RAVASZ vizsgák után megkapta élete első komolyabb megbízatását a Sötét Nagyúrtól. Egyetlen szóval sem mentegetőzött, amiért ilyen fiatalon beállt Voldemort követőinek táborába. Kizárólag a tényekre szorítkozott. A halálalfalók az első háború során is először arctalanul tevékenykedtek, eltítkolva valódi szándékaikat: Igyekeztek radikális politikai csoportnak feltüntetni magukat. Bár annak idején is rengeteg vér tapadt a kezükhöz, az első időkben ritkán vetemedtek nyilvánosan támadásokra és gyilkosságokra. Ezek valamivel később, a jóslat megszületése után szaporodtak meg, és váltak általánossá, amikor a pusztulástól való rettegés féktelenné tette a Sötét Nagyurat. Ettől kezdve Harry családjának meggyilkolásáig szinte patakokban folyt a vér.

Piton elmesélte, hogyan hallgatta ki Dumbledore professzor és Sybill Trelawney beszélgetését, tudomást szerezve egy jóslatról, mely Voldemort vesztét sugallta egy akkoriban születő gyermek által. Beszámolt róla, hogy mindaddig sejtelve sem volt tette jelentőségéről, amíg meg nem tudta, hogy ettől kezdve Lily Potter gyermeke lett a Sötét Nagyúr elsődleges célpontja. Mivel a lány gyermekkori barátja volt, úgy érezte tennie kell valamit érte, felkereste hát az egyetlen embert, akitől Voldemort tartott: Albus Dumbledore-t, a Roxfort igazgatóját. Megosztotta vele információit urának szándékairól, és egy arctalan áruló felbukkanásáról. Elmondta, hogy az igazgató legilimentálta, és miután elnyerte bizalmát, milyen szolgálatot ajánlott fel neki. Azzal folytatta, miképpen tette le Aberforth Dumbledore előtt a megszeghetetlen esküt, mely ettől kezdve hűségre, Voldemort elleni harcra és Harry Potter védelmére kötelezte.

Elmondta, milyen váratlanul érte a Potter család ellen indított támadás, majd megérkezve a faluba megbénította a házából kilépő Aberforth-t, hogy utána az utolsó percig reménykedve a felmentő sereg érkezésében végignézze, miként végez a Sötét Nagyúr Potterékkal. A házba elsőként belépve ő találta meg Voldemort köpenyét és pálcáját. Bizonyítékként átadta őket Lucius Malfoy-nak, mire a halálalfalók - uruk pusztulásáról értesülve -, félelemtől bénultan hagyták el a fálut. Nem sokkal később a helyszínre érkező Dumbledore professzor és az átkok alól feloldozott Aberforth vitték el az áldozatok holttestét, és gondoskodtak az egyetlen túlélőről, az egy évesnél alig idősebb Harry Potterről.

Beszámolt a hosszú éveken át tartó kémkedésről, mely a halálalfalók tevékenységének felderítéséről szólt, majd amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Voldemort nem tűnt el végleg a föld színéről, hanem megpróbál visszatérni, az iskola és Harry Potter védelmében kellett részt vállalnia. Amikor az ifjabb Barty Kupor és Peter Pettigrew segítségével újra testet öltött Voldemort maga köré gyűjtötte halálalfalóit, Dumbledore professzor visszaküldte őt hozzá. Kémkednie kellett az újjáéledt Főnix Rendje számára, miközben el kellett hitetnie a Sötét Nagyúrral, hogy valójában neki hoz híreket legnagyobb ellenségéről. A Roxfort igazgatója tisztában volt vele, hogy Voldemort őt tekinti legnagyobb ellenfelének, ezért csak idő kérdése volt, hogy megbízzon valakit a Roxfort igazgatójának meggyilkolásával.

Piton beismerte, hogy legfontosabb feladata a sötét oldal felé mutatott hűség látszatának megőrzése volt, az információk megszerzése érdekében. Ez sokszor megkövetelte, hogy látszólag kivegye a részét a halálalfalók rémtetteiből. Szerencse, hogy a Sötét Nagyúr bizonyos fokig megbecsülte beépítettnek hitt emberét, és a biztonsága érdekében felmentette a nyílt támadásokban való részvétel alól. Hogy álcáját fenntartsa, sokszor így is rögtönöznie

kellett. Bevallotta, hogy saját hibájából, vakon belesétált Bellatrix Lestrange csapdájába: Megszeghetetlen esküt tett Narcissa Malfoy-nak, hogy megvédi fiát, sőt ha elbukik, végrehajtja helyette küldetését is. Akkor még sejtelve sem volt az ifjú Malfoy faladatának mibenlétéről, akitől Voldemort apja hibáinak helyrehozatalát várta.

Amikor beszámolt erről Dumbledore-nak, tőle tudta meg, mi a fiú küldetése. Az igazgató parancsba adta, hogy tegyen úgy, ahogy esküje megkívánja: ha eljön a pillanat, ő legyen az, aki kioltja az életét. Azzal érvelt, hogy ő kora és súlyosan sérült keze folytán úgysem folytathatja már a harcot. Mérlegre tette az életét, egy kém jelentőségével szemben, és úgy döntött, hogy egy beépített ember lehetőségei, információi és képességei a legfontosabbak a cél érdekében. Szükség volt rá, hogy segítse az egyetlen embert, aki győzhet a gonosz ellen: Harry Pottert.

Néhány pillanatig dermedt csend ülte meg a termet, majd Piton folytatta a történetet. Felfedve áruló mivoltát felajánlotta Draco Malfoy-nak, hogy fordítson hátat a halálfalóknak, de a fiú visszaélt bizalmával, és inkább elárulta őt. Egy éjjel váratlanul meglepték a házában. Majdnem az életébe került ugyan, de sikerült elmenekülnie, hogy utolsó erejével Godric's Hollow-ba hoppanálhasson, felkeresve az egyetlen embert, akire számíthatott: Aberforth Dumbledore-t. Harry Potter akkor már ismerte a varázslót, mert többször is felkereste hajdani otthonát Godric's Hollowban, mely a férfi házában szomszédságában állt. Az már csak a véletlennek volt köszönhető, hogy a fiú felfedezte őt, és ahelyett, hogy megölte vagy feladta volna, mint gyűlölt ellenséget, megmentette az életét.

- Sosem hittem, hogy Harry Potter akár csak egy teát is el tud készíteni, mégis sikerült létrehoznia egy különleges bájitalt, mely képes meggyógyítani Voldemort kígyójának, Nagininek halálos mérgű marását - jelentette ki Piton, és fanyar mosoly futott át kiismerhetetlen vonásain. Ez volt az első halovány jele érzelmenek az arcán, amióta belépett a tárgyalóterembe.

Röviden elmondta, miképpen egyeztek meg Harryvel az együttműködésben, és mutatta meg neki szülei házát, melyet Voldemort szándékosan az ő felügyeletére bízott. Ekkor tudta meg a jóslat teljes tartalmát, melyet a fiú végül megosztott vele, akárcsak Albus Dumbledore felfedezését, Voldemort halhatatlanságának titkával kapcsolatban: A legsötétebb mágia segítségével, lelkét gyilkosságok árán szétszakítva egy horcruxot készített, melyet később kígyójának, Nagininek a testébe zárt. Ezután tervet készítettek, és minden eszközt bevetve segítette Harryt, hogy Voldemort kígyójának közelébe férközhessenek. Százfűlé főzetet használva, más halálfalók bőrébe bújva továbbra is kémkedett, míg végül sikeresen csapdába csalták és elpusztították Naginit. Ezzel végre sikerült elérni, hogy a Sötét Nagyúr újra halandóvá váljon.

Elmondta, mit tudott meg Ollivander elrablásáról, és Voldemort új, személyre szabott, sötét pálcájának tulajdonságairól, valamint a Harry elfogására irányuló terveiről.

Piton végül összefoglalta, miképpen szerzett tudomást a Roxfort ellen tervezett támadásról, majd leleplezte magát a Főnix Rendje előtt, részt vett az iskola védelmének kiépítésében. Előre megfontolt szándékkal sikerült csapdába csalni a Sötét Nagyurat a Titkok Kamrájában, hogy végre elpusztíthassák. Röviden vázolta, hogyan szállt szembe láthatatlanul Voldemorttal, aki mindkettőjük pálcáját pillanatok alatt megsemmisítette. Harry magára vonta a Sötét Nagyúr figyelmét, így alkalma nyílt megszerezni a sötét pálcát, és azzal kimondani rá a halálos átkot. Azzal fejezete be, hogy a sötét pálcá érintésének hatására elveszítette az eszméletét.

Piton tömören, lényegre törően beszélt. Nem cifrázta sem szavait, sem az eseményekben játszott szerepét, a hatás mégis megdöbbentő volt.

Halálos csend ereszkedett a teremre. Mindenki dermedten meredt a székben leláncolt férfire, aki ilyen rettenetes és nyomasztó eseményeket tárt eléjük. Percekig senki nem törte meg a némaságot, amíg emésztették az elhangzottakat.

Harry csak nehezen tudta palástolni meglepettségét. A Veritasum hatása alatt a férfi kizárólag igazat mondhatott, vagy legalábbis olyasmit, amit igaznak vélt. Már az is váratlan volt, hogy szóba sem került Piton Lily Evans iránt érzett szerelme, sőt a többi horcrux sem, de az, hogy Voldemort halálát is teljesen másképpen állította be, teljesen megdöbbentette a fiút. Alig várta, hogy magyarázatot kapjon a férfitől.

A miniszter felállt.

- Mondja el, mit tud Bellatrix Lestrange halálának körülményeiről! - Hangja rekedt volt, és kissé bizonytalannak tűnt. Láthatóan nem azt hallotta, amit várt, és ez kizökkentette megszokott magabiztosságából.

- Harry Potter azonnal értesített, amikor tudomására jutott, hogy Ginevra Weasley kisasszonyt elrabolták. Mikor elrablói, Bellatrix Lestrange és Draco Malfoy felvették vele a kapcsolatot a lánynál talált oda-vissza ikertükrön keresztül, közölte velem, hogy a keresésére indul. A Malfoy-birtokot különleges varázslatok védik: Csak a névre szóló meghívóval rendelkező személy hoppanálhat a helyszínre. A belső kör tagjaként nekem állandó, szabad bejárásom van minden Malfoy kúriába, így én voltam az egyetlen, aki vele tarthatott. A túszejtőknek eszük ágában sem volt kiadni Miss Weasleyt és elengedni Pottert. Mindkettőjüket a Sötét Nagyúr elé akarták vinni. Amint alkalom adódott közbeléptem: Malfoy-t ártalmatlanná tettem, Bellatrix Lestrange azonban meghalt a harc során.

- Van valami bizonyítéka az elhangzottakra? - firtatta Manna Stump. - Az ön pálcája állítólag megsemmisült, Draco Malfoy pedig nem tudja megerősíteni a vallomását, ugyanis megmagyarázhatatlan módon sikerült megszöknie mielőtt kihallgathattuk volna. Meg tudja mondani nekünk esetleg, hogy hol található most?

- Az utolsó információm Dracoról az, hogy foglyul ejtették a Weasley fivérek - felelte kimerően Piton. - Bizonyára már régen elhagyta az országot a szüleivel együtt.

- Lucius és Narcissa Malfoy egy Sipor nevű manó segítségével szökött meg a Roxfortból - tette hozzá Harry. - Feltehetőleg ő szöktette meg a fiúkat is.

A boszorkány összesüggött a miniszterrel, aki ismét szólásra emelkedett.

- Most sorban kihallgatjuk a védelem tanúit, azután a Wizengamot tagjai felteszik kérdéseiket a vádlottnak.

A következő két órában minden behívott tanút töviről-hegyére kifaggattak Pitonnal és a vallomásával kapcsolatban.

Harry megerősítette, hogy személyesen látta Dumbledore professzor emlékeiben a róla és Voldemortról szóló jóslatot. Beszámolt róla, hányszor mentette meg az életét Piton, annak ellenére, hogy végig gyötörte őt az iskolaévek alatt. Elmondta, hogyan gyógyította meg Aberforth segítségével, és miként fogadta végül bizalmába. Bemutatta Dumbledore professzor hagyatéki levelét, melyben Piton segítségét javasolta a küldetéséhez. Elmesélte Nagini elpusztítását, és a végső harcot a Titkok Kamrájában - természetesen mindenben igazodva Piton vallomásához.

Aberforth szintén elmondta miként történt sok évvel ezelőtt a megszeghetetlen eskü fivére és Piton között. Megosztotta a hallgatósággal a Potter család elrejtésének, majd elpusztításának történetét, ezzel újfent megerősítve a bájitalmester vallomását.

Ginny tanúskodott Bellatrix Lestrange halálával kapcsolatban, Minerva McGalagony pedig a bájitalmester Roxfort, és a Főnix Rendje iránti hűségét támasztotta alá, akárcsak Mordon, Tonks és Shacklebolt.

Amikor mindegyikükkel végeztek, Harry ismét szót kért.

- Tisztelt Wizengamot! Tudom, hogy olyan dolgokat hallottak ma itt, melyek hihetetlennek tűnnek. Úgy gondolom, szükség van rá, hogy még egy tanút megidézzünk. Olyan személyre gondolok, aki képes rá, hogy minden kétségüket eloszlassa Mr. Piton szerepével kapcsolatban. - Egyenesen az értetlen arcot vágó Scrimgeourhoz fordult. - Kérem, miniszter úr, engedélyezze, hogy behozzák az előtérből Albus Dumbledore portréját!

A jelenlévők meglepetten néztek össze. Előfordult már, hogy egy portrét tanúként kihallgattak, hogy alátámasszák vele élő személyek vallomását, de sosem volt példa arra, hogy éppen az áldozat festményét idézzék meg. A mágikus festmények ugyanis nem őriznek emlékeket haláluk konkrét körülményeiről. Jól bevált módszer szerint, szándékosan úgy illesztik a festménybe a léleklenyomatot, hogy törlődjön a halál élménye, és minden fájdalma.

- Szeretném, ha beszélne önöknek arról, milyen kapcsolatban állt Perselus Pitonnal - tette hozzá Harry, látva a bírák döbbenetét.

A miniszter kelletlenül, kételkedéssel arcán intett az ajtónálló auroroknak. A két varázsló távozott, majd néhány perc múlva visszatértek egy cizellált képkeretet lebegtetve maguk előtt. Egyikük könnyed pálcamozdulatára egy festőállvány jelent meg, társa pedig felállította rá a képet.

Minden jelenlévő várakozásteljesen meredt a festményre, kivéve Pitont.

Ha Dumbledore cukorkát nyammogó, hóbortos kedvében jelenik meg, akkor Potter minden igyekezete hiábavalónak bizonyul majd - gondolta, és elfojtott egy cinikus grimaszt.

A keretben azonban nem látszott sem szórakozott öreg professzor, sem más. Egy teljesen üres falat láttak. Mindössze az alul olvasható névtábla tanúskodott róla, hogy valóban Albus Dumbledore portréja áll előttük.

- Bizonyára felkereste a Roxfortban lévő keretét - jegyezte meg kissé károgó hangon Arnold Peesegood, aki most szólalt meg először.

Harryt az első pillanatban megbénította a kudarc. A képre meredt, várva, hogy egyszer csak felbukkan a jól ismert, bölcs arc, de hiába. Nem történt semmi. A teremben megindult a halk sustorgás, ám ő továbbra sem adta fel.

- Dumbledore professzor! - szólította a volt igazgatót, majd valamivel hangosabban megismételte. - Dumbledore professzor!

Közelebb lépett, kissé határozatlanul felemelte a kezét, és megkopogtatta az aranyozott keretet, mintha egy ajtón kérne bebocsátást. Ezúttal sem történt semmi.

- Köztudott, hogy a varázslóportrék teljesen megbízhatatlanok - közölte fintorogva Scrimgeour miközben felállt, és a bírák felé fordult. - Azt hiszem, itt az ideje, hogy...

Egyszer csak a döbbenet hangjai hullámoztak végig a termen. A miniszter óvatosan hátratekintett a portré felé, és meglepetten elhallgatott. A keretet egy ősz hajú, kék szemű, idős varázsló festménye töltötte ki, aki félhold alakú szemüvege fölött átható pillantással pásztázta a termet. Albus Dumbledore portréja láthatóan élvezte a megjelenése által keltett hatást.

- Üdvözlöm az igen tisztelt Wizengamot tagjait. Kiemelten vonatkozik ez régi, kedves kollégáimra, és a barátaimra - mosolygott nyíltan Harryre. - Miben lehetek a segítségükre?

- Mr... khm... Dumbledore... - kezdte a miniszter, aki láthatóan nem tudta, hogyan szólítsa a varázslót, akivel nem volt felhőtlen a kapcsolata a halála előtt. - Harry Potter javaslatára tanúként szeretnék meghallgatni önt. Most tartjuk Perselus Piton tárgyalását. Bár tisztában vagyok vele, hogy a halála körülményeire nem emlékezhet...

- Téved, Rufus - vágott közbe a portré.

A miniszter dermedten elhallgatott. Dumbledore körbejártatta éber tekintetét a teremben. Bátorítóan biccentett Harrynek, majd - amikor már mindenki azt hitte, mindjárt kihajol keretéből -, pillantása megállt a festőállvány melletti székhez láncolt bájitalmesteren.

- Már hónapokkal azelőtt tisztában voltam vele, mi lesz a sorsom. Egyedül az idejét és a módját nem sejtettem előre. Tudtam, hogy Draco Malfoy feladatául kapta Voldemorttól, hogy végezzem velem. - A bírák némelyike felszisszent, és a legtöbben elsápadtak a legnagyobb sötét varázsló nevének említésére, hiszen a név még mindig félelemmel töltött el mindenkit. - A háború végső kimenetelének érdekében úgy láttam jónak, hogy Perselus Pitonra különleges feladatot bízjak: utasítottam rá, hogy ha eljön a pillanat, oltsa ki az életemet. - A beálló néma csendet csak Percy Weasley pennájának halk sercegése törte meg. - Ma mindannyian az ő tárgyalása alkalmából ülnek itt, tehát nem feltételezhetek mást, mint, hogy megtette, amire kértem.

- Mi oka lehetett rá, hogy erre kérje a Roxfort bájitalmesterét? Tudott Piton halálfaló tevékenységéről? - kérdezte az Aurorparancsnokság vezetője.

- Taktikai okokból volt erre szükségem. Természetesen tisztában voltam Perselus Piton halálfaló kapcsolataival. Én magam én küldtem őt vissza Voldemorthoz, miután újra testet öltött, és maga köré gyűjtötte régi híveit. Szükségem volt egy kémre, egy látszólagos halálfalóra. Információkat kellett szereznie a várható támadásokról, és Voldemort minden szándékáról. Csak így volt rá esélyünk, hogy keresztülhúzzuk a terveit, kiszámíthassuk várható lépéseit, és a közelébe férközve végül legyőzhessük őt.

- Igaz, hogy a vádlott Megszeghetetlen Esküt tett önnek?

- Ugye nem gondolták, hogy azonnal vakon megbíztam egy halálfalóban? - kék szemeit kutatóan járatta a végig az arcokon. - Hogy elnyerje bizalmamat, Perselus Piton habozás nélkül bepillantást engedett az elméjébe, és kérésre fenntartások nélkül letette a Megszeghetetlen Esküt: Vállalta, hogy attól a perctől fogva hozzám és Roxforthoz köti a hűség, és akár az élete árán is megvédi Harry Potter életét. Mindezt a fivérem, Aberforth is tanúsíthatja, ha beidézük. A bájitaltan-professzorként eltöltött évek alatt végig rászolgált feltétlen bizalmamra, és támogatásomra. Perselus Piton tette, és az én halálom volt az ára, hogy Voldemort közelében maradjon az árulás leghalványabb gyanúja nélkül, és információival segíthesse a az ellene vívott harcot. Számítlan emberélet megmentése köszönhető veszélyes és pótolhatatlan munkájának. Bármit követett is el ellenem, azóta is a barátomnak tekintem őt, és mélyen tisztetem, amiért viseli ezt a szörnyű terhet.

A bírák döbrent hallgatását végül a miniszter törte meg.

- Köszönjük. Figyelembe fogjuk venni a vallomását az ítélethozatalkor.

Az aurorok leemelték a képet az állványról, hogy visszahelyezzék eredeti helyére. Amikor kiléptek vele az ajtón, Harrynek úgy tűnt, mintha cinkos hunyorítást küldött volna felé az idős varázsló.

A Wizengamot még jó darabig újabb és újabb kérdésekkel bombázta Pitont. Részletekről, helyszínekről, időpontokról faggatták, ő pedig érzelmentes vonásokkal, szükszavúan, továbbra is csak a lényegre szorítkozva válaszolt rájuk.

Órákba telt, mire sor került a döntő szavazásra. Harry szája kiszáradt az izgalomtól, Piton azonban rendületlenül állta a bámuló tekinteteket. Az íves karzaton helyet foglaló varázslók és boszorkányok komor arccal várták a döntő pillanatot.

- Döntsön hát a Wizengamot! - fordult a miniszter a bírák felé. - Szavazzon, aki bűnösnek látja Perselus Pitont Albus Dumbledore meggyilkolásában, valamint társadalomellenes büntettek vádjában!

Magasba lendült néhány kéz - köztük az Aurorparancsnokság vezetőjének keze is. Azonban a bírák legtöbbje határozottan összefonta karjait maga előtt. Percy pennája buzgón lejegyezte a szavazatok számát.

- Szavazzanak most azok, akik felmentik a vádlottat az ellene felhozott vádak alól, és hozzájárulnak, hogy a továbbiakban teljes jogú tagja legyen a varázslótársadalomnak!

Némelyek azonnal feltartották kezüket, mások lassabban, határozatlanul tették le voksukat Piton ártatlansága mellett. A lényegen azonban ez már nem változtatott: A szavazás alapján Perselus Pitont minden vádpontban egyértelműen ártatlannak találták.

Harry megkönnyebbült mosollyal a férfihez lépett, akinek végtagjait ebben a pillanatban engedték el a mágikus láncok. Gondolkodás nélkül megragadta a kezét, és gratulált neki, mielőtt még Piton elhúzódhatott volna. A bájitalmester egy pillanatra szemébe fúrta éjfekete tekintetét, ám az arca továbbra is kiismerhetetlen maradt. Megszorította a fiú kezét, majd elfordult, és lobogó talárral kiviharzott a teremből.

Még aznap este, miután visszatértek Dumbledore Menedékébe Harry felkereste Pitont a bájitallaborban.

- Hogyan csinálta? - vont a kérdőre a férfit. - Hogyan vallott valótlan a Veritaserum hatása alatt?

- Mond valamit Golpalott három törvénye? - kérdezett vissza a férfi tanórai számonkérő stílusában.

- Igen. Az ellenszérumok elkészítésére vonatkozik, ha jól emlékszem.

- A Veritaserum tulajdonképpen tudatbefolyásoló mérgeknek is tekinthető, így visszabontva összetevőire, némi kísérletezés és átalakítás után létrehoztam egy módosító főzetet. Ugyan nem szünteti meg az igazmondás kényszerét, viszont bizonyos fokú szabadságot ad annak lefestésében, és módot ad bizonyos tények elhallgatására. Ha konkrét kérdést tettek volna fel például arról, hány horcrux létezett, meg kellett volna mondanom nekik.

Harry figyelmesen hallgatta a magyarázatot. Ismét megbizonyosodott, hogy a bájitalmester - ha akarja -, képes átadni kimagasló tudását, és igenis jó tanár lehetett volna.

- Mások is felfedezték már ezt a lehetőséget?

- Nem hinném. A saját fejlesztésű bájitalok és eljárások receptjét nem szoktam kiadni a kezemből. Elenyésző az esélye, de nem kizárt, hogy valaki más is létrehozzon hasonlót. - Szokatlanul megcsillanó szemekkel fürkészte a fiú meglepett vonásait. - Ha auror akarsz lenni, jó, ha fejedbe vésed az ilyesmit.

A tárgyalás másnapján Harrynek sikerült rávennie Pitont, hogy menjenek el együtt az Abszol Útra. Idegenek előtt nem volt publikus, hogy a bájitalmesternek van tartalék pálcája, hiszen az a tény biztosította a bizalmat a férfi iránt, amíg fel nem mentették, hogy mindkettőjüké megsemmisült a Titkok Kamrájában. Az aurorok letartóztatáskor bizonyíték és lefegyverzés ürügyén rendszerint begyűjtik a vádlottak pálcáit, melyeket elmarasztaló ítélet esetén azonnal megsemmisítenek. Egy látogatás az ifjabb Ollivander üzletében fontos részét képezte Piton teljes

rehabilitációjának, ugyanis a minisztérium által kiadott felmentő határozat igazolta, hogy ismét jogában áll pálcát viselni.

Piton megalázónak érezte az egész színjátékot, de Harry és Aberforth érveinek engedve mégis méltósággal viselte. A fiú már hetek óta szeretett volna új pálcát magának. Voldemort sötét pálcáját még a tárgyaláson átadták az Aurorparancsnokságnak, néhány fiola Piton által készített ellenszer kíséretében, hogy megvizsgálhassák, majd megsemmisíthessék. Azóta Harry szörnyen elesettnek érezte magát varázspálca nélkül.

Az Abszol Útra hoptanálva szokatlanul nagy sürgés-forgást tapasztaltak. Utoljára Voldemort visszatérése előtt láttak itt ennyi embert. Gondtalanul sétáló, nevetgélő, nézelődő és csomagokat cipelő boszorkányok, varázslók, különböző korú gyerekek, koboldok és házimanók töltötték meg a sétálóutcát.

Az újságok keltette hírverés folytán - mely részletesen a közvélemény elé tárta Harry és Piton szerepét a győzelemben -, legszívesebben láthatatlanul, vagy százfűlé főzettel közlekedtek volna, de Aberforth azzal érvelt, hogy nem bújhatnak el örökké. Piton végül egyetlen a feltétellel engedett: kialakudta, hogy közvetlenül a pálcakészítő boltja elé hoptanáljanak, utána pedig azonnal hagyják el a helyszínt.

A pálcakészítő üzlete éppen úgy festett, mint hét évvel ezelőtt, amikor Harry először itt járt. A megállapíthatatlan korú, zilált üstökű, kissé szórakozott Ollivander helyett azonban most egy középkorú, magas, vékony, szemüveges varázsló fogadta őket.

- Üdvözlöm önöket, uraim! - köszönt rájuk mosolyogva, majd amikor felismerte kiket hozott boltjába a szél ezen a reggelen, kissé kihúzta magát, és egy pálcaintéssel „zárva” állásba fordította az ajtón lógó táblácskát. - Oliver Ollivander vagyok, az apámat bizonyára ismerték. Megtiszteltetés, hogy betértek hozzám. Miben segíthetek?

Piton rideg, kimért udvariassággal átvette a kezdeményezést.

- Gondolom, nem lepi meg, ha közlöm, hogy pálcát kívánunk vásárolni.

- Természetesen, uram. - Az eladó zavarba jött. - Megtudhatnám, milyen volt az előző pálcájuk?

A bájitalmester intett Harrynek, aki azonnal felelt:

- Magyal, főnixtoll maggal, 11 hüvelyk hosszú.

A pálcakészítő lelkes mosollyal bölintott. A plafonig érő, megszámlálhatatlanul sok fiókból álló, teljes falat beborító polcrendszerhez lépett, és buzgón kereséshez látott. Különböző helyekről kiválasztott néhány pálcát, a pultra helyezte őket, majd biztató mosollyal intett a fiúnak, hogy próbálja ki őket.

Harry ujjai közé fogta az elsőt, az azonban semmilyen mágikus tulajdonságot nem mutatott a kezében. A következővel sem járt sikerrel. Sorra kezébe vette mindet, de egyik sem produkálta a várva várt színes szikrákat. Kissé aggodva pillantott a fejét csóváló pálcakészítőre.

- Bizonyára sokat változott az elmúlt években, Mr. Potter - nyugtatta meg a férfit, és újra kereséshez látott.

- *Mr. Pottert* sokféle mágikus hatás érte mostanában, Mr. Ollivander - közölte kioktatóan Piton, fagyos tekintetét a férfire szegezve. Süttött róla az elégedetlenség.

Az eladó bólogatott, és magában motyogva kotorászta elő az újabb és újabb pálcákat, melyeket Harry rendre kipróbált: eredménytelenül. Piton nem állhatta tovább szó nélkül.

- Talán, ha minden fellelhető magból előszedne egyet, elindulhatnánk valamerre - javasolta kelletlenül. - A fát már könnyebb lesz azonosítani, azután már csak a méret lesz hátra.

A varázsló megtorpant, és kutakodó tekintettel méregette Pitont. A varázsló diákokon edzett, legelutasítóbb tekintetét látva, végül nem kérdezte meg, honnan ilyen járatos az ő szakterületén, hanem szemét lesütve munkához látott. Néhány perc alatt legalább tizenötféle pálcá sorakozott a fiú előtt a pulton.

Harry el sem tudta képzelni, micsoda magjuk lehet, hiszen ő legfeljebb ötféléről hallott, beleértve a véla hajat, mely Fleur pálcájában volt, és a baziliszkusz szívizomhúrt is, amit Voldemort sötét pálcájához használtak. Úgy döntött, érdemes lesz ezeknek jobban utána olvasni később, a pálcakészítők könyvében.

Kíváncsiságát legyőzve sorban a kezébe vette őket. Már majdnem a sor végénél járt, amikor az egyik varázspálca végre kapcsolatba lépett a belsőjében izzó mágiával, és érintése nyomán végre felragyogott a szívárványszínen tündöklő fényözön.

- Érdekes... - Ollivander elgondolkodva nézegette a fiú kezében tartott pálcát. Előkapta a dobozt, melyet a sinen futó létrán felszaladva, az egyik plafon alatti fiókból húzott elő, és elolvasta az aljában található, régi, cikornyás betűkkel írt sorokat. - Mandulafa, graphorn szőre, 12 és ½ hüvelyk. Megjegyzés is van hozzá: Rubeus Hagrid által hozott mintából.

Harry csodálkozva pillantott Pitonra, miközben próbálta felidézni a ritka és veszélyes varázslényről tanultakat: a graphorn szarva ritka és drága bájital alapanyagának számított, és rémlett neki, hogy a bőréről lepattannak a varázslatok, ugyanis még a sárkányénál is ellenállóbb a mágiával szemben. A bájitalmester csak a szemeit forgatta, a vadőr életveszélyes gyűjtőszendélyének eme újabb megnyilvánulása hallatán.

- Köszönöm, uram. Úgy látom, nem kell tovább keresgélnie - mosolygott rá Harry a pálcakészítőre.

- Örülök, hogy sikerült megtalálni azt, amire szüksége van, Mr. Potter. - A férfin jól látszott a megkönnyebbülés. - Tudják, az apám néha szívesen kísérletezett új vagy ritka alapanyagokkal. Ez a pálcá is erre utal. Mindig azt mondogatta: Minden új ötletnek helyet kell adni a világban, még akkor is, ha száz év kell hozzá, hogy találkozzon azzal, amiért érdemes volt megszületnie. - A továbbra is zárkózott, és kiismerhetetlen vonású bájitalmesterhez fordult. - Önnek is segíthetek, uram?

- Ébenfa, sárkány szívizomhúrral, 13 hüvelyk - közölte fanyalogva Piton.

Az eladó invitálására a pulton heverő pálcákhoz lépett, és sorban mindet karcsú, fehér ujjai közé vette. Mindannyiuk meglepetésére azonban egyik pálca sem produkált mágikus reakciót érintésére.

- Talán most közelítsük meg a fa felől - javasolta Ollivander, és kissé kapkodva dobozokat kezdett kipakolni a pult kissé távolabb eső részére. Egy perc sem telt el, és legalább harminc féle, különböző színárnyalatú pálca sorakozott előttük.

A diákok a Roxfortban sokféle pálcát adó fáról tanultak Bimba tanárnő óráján, sőt még Hagrid is megemlítette őket, amikor a bölintékekről tanultak, melyek kifejezetten ilyen fákon éltek: tiszafa, mogyoró, rózsafa, magyal, tölgy, fűzfa, ében, mahagóni, gyertyán, szil, galagonya, köris, szőlővessző, dió, gesztenye... Harry nem is tudta mindet felsorolni.

Piton egyenként a kezébe vette a pálcákat. A sor felénél járhatott, amikor az egyik érintésekor kellemes meleg sugárzott ujjába, mintha a mágia lágy bizsergését érezte volna.

- A fa megvan - jelentette ki határozottan.

- Tehát akác - motyogta maga elé a pálcakészítő, és újra futkosni kezdett a létra, a polcok és a pult között, míg újabb pálcahalmot nem hordott Piton elé. - Talán így már a mag is könnyebben megnyilvánul majd - magyarázta.

Az akácfa pálcák magja ezúttal más és más volt, sőt néhánynak a mérete is eltért a többitől. A bájitalmester rezzenetlen arccal folytatta a próbálkozást. Ő maga is megdöbben azonban, amikor már a második pálca kézbevételekor szinte plafonig érő színekavalkád tört elő.

Ollivander nyomban előhalászta a megfelelő dobozt. Mereven bámulta néhány pillanatig az aljában heverő pergamendarabot, majd inkább szó nélkül Piton elé tartotta, hogy maga olvashassa el.

*„Akácfa, graphornszőr maggal, 13 és ¼ hüvelyk.
Megjegyzés: Rubeus Hagrid által hozott mintából.”*

Harry és Piton meglepetten néztek össze, majd a férfi elkapta tekintetét, és szó nélkül eltette az új pálcát. Immár nyilvánvaló volt, miért nem talált a varázsló megfelelő magot a Harrynek kikészített pálcák között.

- Testvérpálcák... - suttogta maga elé Harry. - Biztosan az összekötő varázslat az oka...

A pálcakészítő zavartan téblábolt körülöttük. Piton sietve fizetett és elhagyta az üzletet, Harry pedig - hogy tompítsa valamennyire társa modortalanságát -, udvariasan megköszönte az ifjabb Ollivandernek, hogy ilyen készségesen kiszolgálta őket.